

**Desăvârșirea Cercului - O metodă verificată empiric
pentru a ajunge la pace și armonie în viață**

Copyright © 2015 de MICHAEL LAITMAN

Toate drepturile rezervate
ARI Publishers

www.ariresearch.org hg@ariresearch.org

1057 Steeles Avenue West, Suite 532, Toronto, ON,
M2R 3X1, Canada
2009 85th Street #51, Brooklyn, New York, 11214, USA

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă în
niciun mod, fără permisiunea în scris a editorului, cu excepția
citadelor incluse în recenzii si articole privitoare la carte.

Editori asociați: Mary Pennock, Elizabeth Kellogg
Cercetare: Masha Shayovich, Kristian Dawson,
Christiane Resinstrom
Corectură: Mary Miesem
Tehnoredactare: Chaim Ratz
Coperta: Inna Smirnova
Editor Executiv: Chaim Ratz
Editare și Post Producție: Uri Laitman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAITMAN, MICHAEL

**Desăvârșirea Cercului : o metodă verificată empiric pentru a
ajunge la pace și armonie în viață / dr. Michael Laitman ; trad. din
lb. engleză: Dan Agent. - Oradea : Editura A.R.I., 2017**
ISBN 978-606-94438-1-1

I. Agent, Dan (trad.)
29

Desăvârșirea Cercului

**O metodă verificată empiric
pentru a ajunge la
pace și armonie în viață**

Traducere din limba engleză:
Dan Agent

EDITURA

ARI

– 2017 –

CUPRINS

Prefață	7
Introducere	9
Partea 1: Suntem cu toții în aceeași barcă	17
Capitolul 1: De ce este nevoie de întreaga lume pentru a face un creion?	19
Capitolul 2: Natura și Noi	33
Capitolul 3: Metoda practică	51
Capitolul 4: Școli care te educă, nu numai te învață	74
Capitolul 5: Justiție socială	87
Partea 2: A merge înainte, în cercuri	97
Introducere la Partea 2	99
Să ne jucăm	104
În cerc	116
Exemplu de format al unui cerc complet	131
La masa rotundă	135
Postfață	142
Despre Institutul ARI	145
Lecturi suplimentare	150
Note	156
Informații de contact	168

Capitolul 1

De ce este nevoie de întreaga lume pentru a face un creion ?

„Suntem cu toții în aceeași barcă, o singură economie globală. Averile noastre sporesc împreună și se prăbușesc împreună...”

Avem o responsabilitate colectivă – să creăm o lume mai stabilă și mai prosperă, o lume în care fiecare individ din orice țară să-și poată atinge întregul potențial.”¹

Christine Lagarde,
Director Executiv al Fondului Monetar
 Internațional (FMI)

Dacă aveți copii, probabil știți care este senzația, atunci când vin alergând la voi, plângând în hohote și abia mai respirând, fără o vorbă. V-ați da viața numai să știți ce s-a întâmplat, dar primul lucru pe care-l faceți este să vă îmbrățișați copilul suspinând și să-i spuneți cu blândețe: „liniștește-te, liniștește-te copile, nu-i nimic”, deși știți că nu-i așa. Când în sfârșit se oprește din plans, îl întrebați cu blândețe: „Acum poți să-mi spui ce s-a întâmplat?”

În 2011, omenirea a fost precum un copil care plânge. Neliniștea care a cuprins atunci întreaga lume a schimbat-o pentru totdeauna. Milioane de oameni au ieșit în stradă în multe țări – de la Primăvara Arabă în Orientul Mijlociu până

la mișcarea de Ocupare în Statele Unite și Europa. Oriunde a lovit „furtuna socială”, mulțimile au cerut justiție socială și egalitate.

Oamenii au început să ceară soluții pentru problemele lor; ei voiau o schimbare. Nu-și puteau formula cererile în cuvinte, dar o senzație profundă că nu fuseseră tratați cum trebuie i-a împins să acționeze, să iasă în stradă și să protesteze, uneori riscându-și viața în cursul evenimentelor.

Ce a cauzat aceste proteste? De ce au izbucnit în acel moment? De ce s-au întâmplat lucrurile astea în atât de multe locuri, și aproape simultan, ca și când s-ar fi aprins unele de la altele?

Trăim într-o epocă în care granițele sunt un rod al imaginației. Internetul nu cunoaște limite, iar informațiile și ideile parcurg lumea cu viteza virtuală a gândului. Pentru a înțelege cum funcționează lucrurile într-o epocă atât de conectată, trebuie să privim umanitatea mai curând dintr-o perspectivă de ansamblu decât concentrându-ne, separat, pe fiecare parte a omenirii, pentru a determina ce a dus la criza globală de acum.

Ce este o criză ?

Dicționarul Merriam-Webster definește termenul „criză” ca fiind, „momentul de răscruce către mai bine sau mai rău”, dar și ca un „moment decisiv” sau ca „o perioadă de timp instabilă și crucială” sau „o stare a lucrurilor în care o schimbare decisivă este iminentă” sau „o situație care a atins o fază critică.”

În grecește, *krisi*,
înseamnă literal „decizie”,
de la *krinein* „a decide.”

De la ieșirea din criza financiară globală în 2008, a devenit din ce în ce mai clar că ne aflăm într-un moment istoric critic. Rata divorțurilor își ia zborul și mulți nu mai au dorința de a se căsători sau de a avea o familie.² Abuzul de droguri³ este în creștere, iar violența și criminalitatea continuă să existe, în ciuda faptului că populația din închisorile americane a crescut la mai mult decât dublu în ultimii cincisprezece ani.⁴ Sistemul de educație este confruntat cu numeroase provocări,⁵ așa cum relatează John Ebersole, Președintele Colegiului Excelsior: „Curentul schimbărilor a propulsat sistemul către, sau pe, un teren plin de obstacole unul după altul.”

Insecuritatea personală constituie, de asemenea, o problemă. Este un fapt puțin cunoscut, dar astăzi, în America, numărul armelor depășește numărul cetățenilor care le dețin,⁶ deci autoînarmarea continuă.⁷ Atunci când analizezi toate aceste informații nu este surprinzător faptul că „aproape patruzeci de procente din populație suferă de boli mintale.”⁸

Până de curând, omenirea a avansat treptat, de la o generație la alta, cu credința că fiii și fiicele noastre vor avea o viață mai bună ca a noastră. Acest fapt ne-a dat siguranță și speranță. Dar astăzi, viitorul nu pare atât de strălucitor, deoarece mulți părinți se confruntă cu realitatea dură a faptului că proprii copii ar putea să aibă, de fapt, o viață mai proastă decât a lor.⁹ Pare că omenirea a trecut pe modul de criză.

LANȚURILE GLOBALE ȘI REACȚIILE ÎN LANȚ

„Nu există nimeni dintre voi, ale cărui acțiuni, să nu influențeze acțiunile altora... Nu puteți trăi numai pentru voi; o mie de fibre vă conectează cu cei apropiați și prin aceste fibre, ca prin fire de legătură, trec acțiunile voastre ca niște cauze și se întorc la voi ca rezultate.”

Henry Melvill,

Director al Colegiului East India Company¹⁰

De-a lungul ultimelor câteva decenii, omenirea a devenit din ce în ce mai conectată. Mulțumită economiei noastre globale, putem cumpăra bunuri și servicii ieftine din alte țări, sau să le vindem în țări care nu le pot produce cu mijloace proprii. În ziua de azi poți procura orice, de la îmbrăcăminte la aparate și chiar grade universitare, de oriunde din lume.

Dacă, de exemplu, propriul copil are nevoie de un creion pentru școală, chiar dacă nu-ți dai seama, întreaga lume a participat pentru a-l produce. La prima vedere nu pare să

fie așa, dar dacă am lua numai procesul de producere a grafitului, de exemplu, (materialul gri care se află de obicei la interiorul învelișului de culoare galbenă a creionului), vei înțelege ce vreau să spun.

Grafitul este de obicei extras din pământ, în China sau India, sau poate în Brazilia, apoi este transportat acolo unde este procesat, amestecat cu argilă și introdus în interiorul învelișului. Procesul de producție în sine presupune o serie de utilaje, care sunt produse în diverse țări. Utilajele însele presupun materiale, computere, programatori, linii de montaj și tot ceea ce este necesar în procesul de asamblare a utilajului, care în cele din urmă produce grafitul ce se va afla în mâna copilului tău.

Dacă luăm în considerare transportul materialelor cum ar fi grafitul însuși și argila care se amestecă cu el și transportul utilajului folosit pentru a-l produce, atunci trebuie să luăm în considerare tot ceea ce are de-a face cu construirea vaselor sau avioanelor care le transportă. Pe scurt, chiar pentru producerea a ceva atât de simplu cum este grafitul care se găsește în creion, este necesară implicarea unei întregi lumi. Orice întârziere la livrarea unuia dintre elementele din cadrul acestui lanț, va încetini sau chiar va stopa producția creioanelor pentru milioane de copii.

Având în minte această situație, prof. Ian Goldin de la Universitatea Oxford, fost vicepreședinte al Băncii Mondiale și-a început o prelegere astfel: „Globalizarea devine mai complexă și această schimbare devine mai rapidă. Viitorul va fi mai impredictibil... Ceea ce se petrece într-un loc va afecta foarte repede toate celelalte lucruri. Aceasta constituie un risc sistemic.”¹¹

Cutremurul devastator și tsunami-ul care au lovit Japonia în 11 martie 2011, constituie dovada efectivă a ceea ce se poate întâmpla unor sisteme atunci când o parte a acestora este deteriorată. Tsunami-ul a întrerupt lanțul de producție și importul de automobile din Japonia către Statele Unite, timp de mai multe luni ulterior acestui eveniment.

Continua întrecere, care trage mai tare de funie, dintre Grecia și puterile economice din zona euro, constituie un alt exemplu de interdependență economică. Economia Greciei a constituit o pată pe fața acesteia, mai mult sau mai puțin, începând cu momentul în care a lovit criza financiară din 2008. Grecia a primit miliarde de dolari sub forma unor împrumuturi, și încă nu le poate plăti înapoi. Drept rezultat, din ce în ce mai des guvernul Greciei amenință cu neplata datoriei și părăsirea zonei euro, ceea ce va face efectiv recuperarea datoriei o cauză lipsită de speranță.

Oricând s-ar întâmpla acest lucru, în jurul chestiunii a pornit o adevărată dezbatere. „Ce se va întâmpla dacă, sau când, Grecia părăsește zona euro?” Se pare că o țară așa de săracă, având o economie atât de mică, va putea avea totuși un impact major asupra țărilor din restul blocului European și toată lumea este terifiată, relativ la acest subiect. Nu pentru că zona euro va colapsa în cazul în care Grecia o va părăsi, ci pentru că va avea cu siguranță un impact puternic asupra băncilor sale, care vor trebui să înregistreze miliarde de dolari ca datorii. Ba încă și mai rău, dacă Grecia se retrage din zona euro și reușește să se refacă economic, acest fapt ar putea fi un stimulent pentru alte țări cu economii slabe să facă același lucru. O astfel de reacție în lanț ar putea să descompună întreaga zonă euro și să pună sub semnul îndoielii situația economică puternică a Europei.

Iată o metaforă a acestui tip de paralizie, care ne trimite cu gândul mai aproape de căminul familial: imaginați-vă un cuplu căsătorit care se află în situația de a rupe căsnicia. În momentul în care criza ajunge la punctul culminant, cei doi sunt atât de înverșunați unul împotriva celuilalt încât nu pot să mai accepte să trăiască unul lângă celălalt. Continuând să locuiască în aceeași casă, exact înainte ca unul dintre ei să împacheteze și să plece, sunt atât de nerăbdători încât nu mai pot aștepta momentul în care vor fi separați. În stadiul acesta, casa li se pare mai curând o pușcărie decât un cămin, care pare să-i „închidă” la un loc, în timp ce repulsia îi împinge să fugă unul de altul. La fel ca acest cuplu, ne antipatizăm unul pe celălalt, deși suntem blocați împreună, dependenți unul de celălalt pentru binele nostru, atât fizic cât și emoțional.

„Istoricii vor privi înapoi și vor spune că acestea nu au fost vremuri obișnuite ci un moment definitoriu: o perioadă de schimbări globale fără precedent, o epocă în care un capitol s-a încheiat și un altul a început – pentru națiuni; pentru continente; pentru întreaga lume.”¹²

Gordon Brown,
Istoric, fost Prim Ministru al Marii Britanii
(2008)

În trecut, lumea a fost un agregat de părți izolate, dar pe măsură ce rețeaua de conexiuni globale a devenit mai densă și mai complexă, ne găsim într-o nouă lume, volatilă și imprevizibilă. Renumitul sociolog Anthony Giddens, a exprimat succinct, dar cu precizie, modul în care lumea se dezvoltă în direcția interconectării: „Că va fi mai bine, sau va

fi mai rău, cert este că suntem propulsați într-o ordine globală pe care nimeni nu o înțelege pe de-a-ntregul, dar care produce asupra noastră efecte pe care le resimțim cu toții.”¹³

Fără să ne fi pus în gând, de unde vâsleam la micile noastre bărci în marea vieții, ne-am trezit îngrămădiți împreună în aceeași barcă, așa cum a remarcat Christine Lagarde în cuvântul său menționat mai sus. Pentru că acum ne aflăm cu toții în aceeași barcă, suntem dependenți unul de celălalt. Această dependență reciprocă înseamnă că, atâta vreme cât nu ne punem de acord încotro vrem să navigăm, nu vom fi capabili să mergem în nicio direcție, indiferent care ar fi aceea. Vă puteți imagina ce se întâmplă când aveți, nu două grupuri care trag de funie în direcții opuse, ci sute de grupuri care fiecare trage în altă direcție? Cam așa arată acum economia mondială și acesta este motivul pentru care suntem blocați într-o depresiune de atâta timp, fără să se întrevadă un sfârșit. O schimbare se va produce numai atunci când, toate țările vor fi de acord în privința direcției în care trebuie să meargă lumea.

„Deoarece interdependența expune pe oricine în lume într-o manieră fără precedent, provocarea cea mare a umanității este controlul riscurilor globale. Gâniți-vă la schimbările climatice; riscurile presupuse de energia nucleară ... amenințările teroriste... efectele colaterale ale instabilității politice; repercursiunile economice ale crizelor financiare; epidemiile... și deodată, panicle alimentate de media, cum ar fi recenta criză a castraveților în Europa. Toate aceste fenomene fac parte din aspectele întunecate ale lumii globalizate: contaminare, molimă, instabilitate, interconectare, turbulențe, distribuirea fragilității...

Interdependența este, în fapt, dependență reciprocă, adică o expunere partajată la riscuri. Nimic nu este complet izolat, iar «afacerile externe» nu mai există... Problemele altora sunt acum problemele noastre și nu le mai putem privi cu indiferență, sau să sperăm obținerea unui câștig personal de pe urma lor.”

Javier Solana

Fost Secretar General al NATO¹⁴

TRANSFORMAREA COLECTIVITĂȚII DINTR-UN BLESTEM ÎNTR-O BINEFACERE

Pentru a înțelege dinamica din ziua de astăzi, trebuie să ne amintim natura conectată a lumii. Aici, știința poate fi de un mare ajutor. Sistemele conectate nu sunt nimic nou; întreaga natură constă din acest tip de sisteme. Trupul omului este un exemplu excelent de sisteme conectate, care funcționează în cadrul unui sistem conectat mai mare „înrudit”.

Într-un trup sănătos, fiecare celulă și organ își „știe” rolul și și-l joacă de o manieră ireproșabilă. Procedând astfel, beneficiază de întregul trup: inima pompează sângele în restul trupului, plămânii absorb oxigenul pentru restul trupului, iar ficatul filtrează sângele pentru întreg trupul.

În același timp, fiecare organ din trupul nostru este și un consumator, primind de la trup tot ce îi trebuie pentru subzistență. Cu toate acestea, rațiunea pentru care există fiecare organ nu este aceea de a-și face pe plac pentru plăcerea proprie. Gândul însuși al organelor „producându-și

plăcere" este straniu. Modul firesc de gândire este acela că, fiecare organ există cu scopul de a spori starea de bine a întregului organism! Cu alte cuvinte, un organ sănătos nu este centrat pe sine, urmărind propriul beneficiu, ci este centrat pe organism, urmărind beneficiul întregului trup.

Organele există ca părți într-un colectiv, care împreună formează o singură unitate completă. Fără contextul acestei unități, noi nu am fi capabili să înțelegem funcția sau scopul fiecărui organ. Nutrienții, pe care fiecare organ îi primește de la trup, îi permit să funcționeze și să realizeze scopul propriei existențe, rolul său unic în raport cu restul organismului și să realizeze întregul său potențial, prin „împărțirea” produsului său cu întregul organism.

Atunci când unul dintre sistemele organismului nu-și îndeplinește funcția, organismul se îmbolnăvește. Dacă boala se prelungește sau devine acută, ar putea conduce la colapsul întregului sistem și moartea organismului.

Una dintre cele mai comune boli terminale în ziua de azi, este cancerul. Dacă te uiți la cum se dezvoltă cancerul, vei constata că se comportă tot așa cum s-ar comporta un individ egoist în societate. Celulele canceroase nu-și îndeplinesc sarcina pe care organul, unde ele se dezvoltă, este menit să o satisfacă. Chiar mai rău, ele „piratează” vasele sanguine ale organului pentru propriul uz și astfel îl „omoară”. În cele din urmă, cancerul omoară întregul trup și moare împreună cu individul. Cu toate acestea, natura sa „egoistă” nu poate fi făcută să lucreze altfel.

La fel ca un trup, societatea omenească și schimbările care au avut loc în lume în ultimele câteva decenii, indică faptul că umanitatea e pe cale să devină un sistem integrat și interconectat. Drept urmare, legile ce definesc conexiunile

reciproce dintre organe în cadrul unui trup se aplică societății omenești la fel de bine.

„Secolul 21, spre deosebire de perioada de după Congresul de la Viena, nu mai este un joc între câștigători și învinși cu sumă zero. Este mai curând un secol al unor multiple noduri aflate într-o rețea. Cu cât aceste noduri sunt mai bine conectate între ele, cu atât ele vor rezona cu cele mai bune idealuri și principii.”

Prof.dr. Ludger Kunhardt,
Director al Centrului pentru Studii Europene
Integrate ¹⁵

Până recent, am simțit că fiecare dintre noi este mai mult sau mai puțin o ființă de sine stătătoare. Am construit o societate care permite fiecăruia să aibă succes individual, chiar atunci când succesul se obține pe seama altora.

Acum, rețeaua de conexiuni în curs de dezvoltare ne spune că această abordare nu mai poate funcționa. Vechea cale s-a epuizat de la sine și are nevoie de o aducere la zi. Pentru a merge înainte, trebuie să învățăm să lucrăm sincronizat cu globalizarea și, pentru aceasta, trebuie să ne conectăm unii cu alții și să lucrăm împreună.

Numeroși experți au explicat deja faptul că lumea veche se descompune deoarece este bazată pe o abordare depășită a centrării pe sine. Noua lume are nevoie ca noi să reconstruim sistemele și procesele în concordanță cu noua abordare a colaborării și garanției reciproce, aceasta însemnând că suntem cu toții garanți pentru bunăstarea fiecăruia dintre noi. Pentru a ne asigura supraviețuirea,